

COA BANDEIRA NAS AMURAS

"RECORDAR É VOLVER A VIVIR OS MEUS VERÁNS EN ALTA MAR"

Por: Manuel Chazo Cores

Os meus veráns en alta mar. Recordar é volver a vivir o pasado nos que o corazón abríase sorprendido ante as fraccións crueis, as veces inevitables, da beleza do mar o do amor.

Lembro, mentres escribo os meus recordos, os meus veráns de loita con dous sopretes de gasolina nas mans, preto do meu peito, apurando o quecemento dos órganos de acendido para poñelos incandescentes en pleno verán, con calma ou mar grossa, abaneándome ao son das ondas que, na procura das praias, destrúen e abaten nelas a súa forza e furia.

Os meus veráns en alta mar, no Cabo Fisterra, onde aprendín a ser este que son, non sei se bo ou malo, aínda que iso é xa irremediable, pero foi cando tiven a certeza de haber nacido tan só para o traballo, nunha costa fértil pero dura e coa mágoa da pobreza obrigada. Foron aquelas viaxes de ida e volta, recen casado, cando sufrín só e sen apoio algún. No porto da Coruña e no de Camariñas foi onde máis padecín a soidade e a melancolía, en especial, cando pescabamos á palometa no barco < Pepita Sabor > e navegabamos preto do Cabo Vilán.

Outros veráns eran máis levadíños, cando traballabamos preto da costa da Cabra, en Cabo Fisterra, ou ao pé do Monte Louro, na praia de Area Maior, San Francisco, San Pedro,...., Langosteira; e non digamos na aldea de Louro, por ela camiñei, percorrín as súas praias, vereas, pequenas estradas,...., para poder cambiar o noso menú diario e mariñeiro. Dende a praia de San Francisco, onde fondeabamos, subir e baixar montes, con rumbo a San Pedro de Muros, era unha tarefa case diaria mentres esperabamos alí que calmara o vento fresco do nordeste.

Se lle preguntáramos ás ondas do mar e a esas praias e carreiros percorridos con fe e con agarimo, falarían dos malos tragos que pasan os mariñeiros que os deambulan e das súas vidas de tenaz e duro traballo, útil pero esforzado.

Canto aburrimiento e fastío nas calas de abrigo, ollando o mar e o ceo, canto descanso esperando a calma; cantos días perdidos,...., pero tamén, cantos apuros por mor dos ventos cambiantes, polos vendavais enfurecidos,...., ¡ Cantos recordos se levou o vento ! E que faena,

Océano Atlántico, cando enviaches o forte e borracho vento do leste causar estragos e horas de loita en pleno porto de Muros onde, fondeados, había unha flota de galeóns esperando polas tarrafas que cargadas íanse ao fondo.

Que recordos de Santa Marta onde as súas marismas desertas inaugurábanse cada amencer coas pegadas esquecidas, pero á vez inesquecibles, dos pés humanos na súa area, pegadas que moitas veces eran miñas.

Recordo eses veráns galegos e salgados que se foron como as marismas, pero onde meu corazón quedou entre prados, quebradas, solpores, pero tamén entre viñedos, piñeirais, cigarras,...., ollos cansos como os meus que se reflectiron na area grazas as miñas mans que nela gravaron a salitre, sangue e fogo o meu nome, Manuel.

En Vilanova de Arousa nacín, detrás da Cruz. Alí o verán é todo branco, pomba branca no teu cantar escrito, polas noites case laranxa baixo un ceo estrelado, orballando o bochorno acumulado polo día.

Aquí, ás veces, o aire é atrapado polas nosas veigas e campos ao atardecer, cando xorde un sopro que evapora o suor, ese suor de verán que sabe a mar.

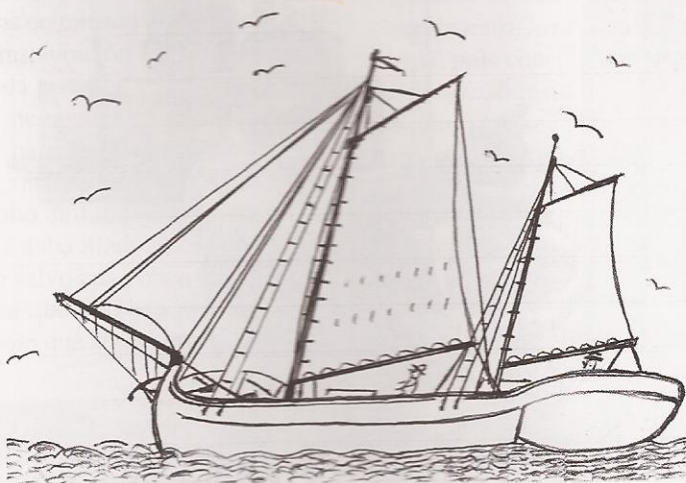
Vilanovesa, o mar recende a salitre coa dama da noite e o xardín sobresaltado das nosas praias. Das nosas terras baixan os piñeiros a beber ás ondas, e téndese o serán ardente e rosa sobre as marismas.

Ribeiras de Vilanova, onde o amor se enreda entre os dedos que parecen peixiños de prata sacados do mar, onde as praias son só un pretexto para xuntar rostros e miralos. A auga do mar de Arousa vai pasando en

verán por mil tonalidades, dende o celeste ao negro e cando o sol déixase desganado gañar polo ocaso, a ría ponse violeta.

Así son os meus soños que se repetían cada marea, comezando por Santa Marta. O barco botando sempre fume polo escape, o compás que, aínda pechados de néboa, non nos enganou, a rosa dos ventos nunca. ¡Oh triste recordatorio es, Cabo Fisterra!

Cantos recordos se levou o vento, coa bandeira e o nome na amura dos galeóns.

MAQUIEIRA
PESCA DEPORTIVA

Plaza de España, 4
Teléf.: 986 851 814

PONTEVEDRA

